

Отъ голѣмъ трудъ, за да получи първѣ-тъ си университетскѣ степень (Баккалавръ на Художества-та), здравіе-то на Лутера ся покварило, и той паднѣлъ тежко боленъ. Вдигнѣтъ като отъ гробъ, той начнѣлъ пакъ да ся учи, съ новы взглядове и новы чувства, но все още ималъ намѣреніе да стане правовѣдецъ. Въ 1505 единъ неговъ младъ пріятель, на име Алексій, былъ убитъ. Внезапна-та смърть на пріятель-тъ му го потрѣсила много; и той попыталъ себе си, “Що бы станѣло съ мене, да умряхъ и азъ така нечаянно?” Страхъ го обзель. Въ таквозъ умственно вълненіе, той посѣтилъ бащинъ-тъ си домъ. На връщаніе за Ерфуртъ, страшна свѣтковица и грѣмотевица го застигнѣли, и молнія паднѣла близо до него. Смърть, сѣдъ, и вѣчностъ стоели прѣдъ него. Той почувствувалъ че прѣди всичко трѣбвало да ся приготви да посрѣщне Бога; и като не знаелъ кой другъ по-добръ пѣтъ да улови, той постѣпилъ въ тамошнѣй-тъ Августинскы мѣнастырь. Баща му много ся разгнѣвилъ, и вси-тъ му университетскы пріятели ся наскѣрбили, отъ тѣзи неговѣ постѣпкѣ.

---